

Halk isyanından işçi devrimine!

sayfa 12

4. Enternasyonal'ın 75. YILI
YAZ KAMPI
28 Ağustos - 1 Eylül 2013 Küçükuyu

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...

İSDEMİR, Kazova, BEDAŞ,
ve İzmir'de belediye işçileri
ayakta! Tekstilde greve doğru!

sayfa 2-3

Ağustos 2013 / Sayı: 46

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Onlar doğruldukları zaman...

Türkiye yepyeni bir deneyim yaşıyor. Parklarda toplanan forumların yarattığı doğrudan demokrasi deneyimi, bugüne kadar bu toplumda yaşanan şeylerden çok farklı. Çapulcular bu forumlarda öneriyor, paylaşıyor, tartışıyor, kararlaştırıyor. Birbirlerini kırmadan dökmeden. Halkın içindeki farklılıkların çözülmesi gerektiği gibi. Tayyip Erdoğan ve kimyasal Muammer, gelecekte muhtemelen pişman olacaklar. 15 Haziran gecesi, yakan su ve öldüren gaz ile halka saldırdılar. Geri çekilen halk isyanı soluklandı, kendine mevzi aradı, o mevizlere yerleşti. Birdi, elli bir, yetmiş bir oldu. Forumlar geleceğin örüntülerinin tasarlandığı yerler olarak daha da büyük bir isyanın hazırlığını yapıyor.

İsyanın ateşi tekrar harlanacak. Bu, Eylül ayında olabilir. Mezuniyet törenlerinde mizahıyla halk düşmanlarını yerin dibine sokan öğrenci gençlik, üniversitelerin açılmasıyla ayağa kalkabilir. Bugün ara sıra oynanan maçlarda "her yer Taksim" diye haykıran seyirci, lig başlayınca her golde kollarıyla T işareti yapan futbolculara yapacağı tezahüratla yeri göğü sarsabilir. O ne korkudur, kulüpleri kombine biletleri satarken paranın yanı sıra "ahlâk sözü" almaya zorlayan! O ne korkudur, İçişleri Bakanı'na statlarda "yasak sloganlar" atılmayacak dedirten!

Eylül'de olmaz da birkaç ay sonra olabilir. Ekonomik kriz emekçi halkı canından bezdirdiği için. Ya da başka bir Akdeniz ülkesinde yaşananlar halkı yeniden ayağa kaldırdığı için. Ya da hükümetin Ortadoğu'daki maceracı politikası ortalığı sarstığı için. Ya da hükümet Kürtleri ebediyen oyalayamayacağı için. Ama her durumda bir gün bu halk isyanının ateşi tekrar harlanacak!

İşte bu geri çekilme ve tartışma anında, o yeni atılımın zaferini hazırlayacak girişimler çok değerli. "Biz yüzde 99'uz!" kampanyası tam da bu ihtiyaca cevap veriyor. İsyanlar dinamik olaylardır. İsyanda hiçbir şey günlük hayatta durduğu gibi durmaz! Erdoğan "ben yüzde 50'yi zor tutuyorum" diyor. Doğru zor tutuyor, çünkü onun seçmen tabanı da bir sonraki rauntta bizim yanımıza gelebilir. Neden? Çünkü biz yüzde 99'uz. O ise yüzde 1'in çıkarlarına çalışıyor. İşte "Biz yüzde 99'uz!" kampanyası bunu söylüyor. Meramı çok yalın: işçi sınıfını halk isyanına kazanmaya çalışıyor!

Kampanya kendini anlatmak için Nâzım Hikmet'in "Onlar" şiirinin mısralarını benimsemiş: "Biz toprakta karınca, havada kuş, denizde balık gibi çokuz!" diyor. İşte o karıncalar, kuşlar, balıklar, yani işçi sınıfı ve emekçiler ayağa kalktığında ne olur biliyor musunuz?

(...) bilcümle sanayi kollarının,
ve gökyüzü
ve sahra

ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman.

Gerçek

Tayyip yüzde 50'yi cepte sayma! Biz yüzde 99'uz!

sayfa 6

Halk isyanı
olgunlaşıyor
Sıcak sonbahara
hazırlanalım

4-5

Rojava:
Bir denklem,
üç bilinmez

8

Her yer Tahrir,
Hepimiz
İbrahimiyiz!

9

BEDAŞ'ta işçinin işten çıkarmaya cevabı: "At bakalım, at bakalım, işçiyi at bakalım, işçiyi çıkar, direnişi gör, Enerji-Sen kim bakalım!"

BEDAŞ'ın özelleştirilmesinin ardından sadece iki ay kadar kısa bir süre geçmişti ki şirketi devralan Cengiz-Kolin-Limak ortaklığı ilk olarak işçilerin kazanılmış haklarına ve iş güvenecilerine saldırarak BEDAŞ'ta çalışan 12'si Enerji-Sen yönetim kurulu üyesi olmak üzere, 540 işçiyi 1 Ağustos günü işten çıkardı.

Bir yıl önce Enerji-Sen üyesi işçiler taşeron sistemine karşı direnişe geçmiş, önemli kazanımlar elde etmişti. Şubat 2013'de BEDAŞ'ın asil işçisi oldukları iş mahkemesi tarafından karara bağlandı halde bugün 540 BEDAŞ işçisi taşeronlarla yapılan sözleşmenin sona erdiği ve doğrudan işçilere sözleşme yenileneceği gerekçesiyle işten çıkarılmışlardır.

1 Ağustos günü sendika düşmanlığı ve işçi kıyımı yapan BEDAŞ'a seslenen Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman "Yüzlerce arkadaşımız işten çıkarılmışken kimse bizden sessiz kalmamızı beklemesin" dedi ve ertesi gün de Genel Müdürlük önünde olcaklarını belirtti.

2 Ağustos günü işçiler sabah 8:30'dan itibaren Taksim Talimhane'deki BEDAŞ Genel

Müdürlüğü önünde toplanmaya başladılar. Gün boyu şarkıarla, türkülerle, halaylarla direnişe geçen işçiler kapının önüne de "İşimize, emeğimize, geleceğimize sahip çıkıyoruz" pankartını astı. Polisin BEDAŞ önüne ciddi bir yığınak yapmış olduğu da dikkatlerden kaçmadı. Çünkü Gezi Parkı eylemlerinin etkisi adeta işçilerin üzerine sinmişti. Sık sık "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganı atılıyordu. Üstelik halk isyanı boyunca atılan sloganlardan

birini değiştirilerek direnişe uyarlanmıştı: "At bakalım, at bakalım, işçiyi at bakalım, işçiyi çıkar direnişi gör, Enerji-Sen kim bakalım!" Sloganlar ardı ardına gür bir sesle, en az 3-4 kere tekrarlanıyordu.

Öğlen saatlerinde işçilerin taleplerini iletmek üzere DİSK Genel Başkanı Kani Beko, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman, Enerji-Sen Genel Sekreteri Alihan Doğan, DİSK Hukuk Dairesi'nden Necdet Okcan ve İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel'den oluşan bir heyet Genel Müdürlük binasına girdi. Yaklaşık iki saat süren görüşmenin ardından bir açıklama yapan heyet, görüşmenin yönetimin bir önceki uzlaşmaz tutumuna nazaran olumlu geçtiğini kaydetti. Ancak bir sonuç alınmadığı için işçilerin direnişi devam ediyor. İşçiler sonucu ne olursa olsun işlerini geri alana kadar, güvenli çalışma koşulları sağlanana kadar mücadeleye devam etmekte kararlı.

04 Ağustos 2013

Kazova işçileri işgal ettikleri fabrikada üretime hazırlanıyor!

hesap edemediği bir adım atmaya hazırlanıyor: üretimi başlatmak! Başka fabrikalarda çalışan makine ustalarının dayanışması ile bozuk makineleri tamir etmeye çalışıp, ardından üretime başlayacaklar.

İşçilerin mücadelesi sürerken, patronlardan uzaktan uzağa Kazova işçilerinin mücadelesini bitirmeye çalışıyor. Patronlardan Umut Somuncu, nerdeyse her gün işçileri çeşitli vesilelerle polise şikayet ediyor, polis her gün işçileri "ziyaret"e geliyor, işçilere binayı boşaltmalarını, çevreyi rahatsız ettikleri için direniş çadlarını kaldırmalarını söylüyor. Ama her denemesi işçilerin kararlı duruşu ile sonuçsuz kalıyor. Bu arada işçiler bir yandan da patronların başka borçları nedeniyle fabrikaya icraya gelen memurlarla uğraşıyor. İşçiler patronlardan alacaklarının neredeyse tek teminatı olan makinelerin fabrikadan çıkarılmasına çevre forumlarından gelen dayanışma ile birlikte karşı koydular ve izin vermediler. Üzerlerindeki baskının artması ve her adımda karşılarına başka zorlukların çıkarılması nedeniyle Kazova işçileri Temmuz başından beri ayrıca dönüşümlü olarak açık grevi yapıyor.

Bomonti bölgesi tam anlamıyla bir tekstil bölgesi. Kazova işçilerinin mücadelesi bu yüzden de önem taşıyor. Kazova işçisi kazanırsa bu diğer tekstil işçileri için de bir kazanım olacak, onların da önünü açacaktır.

İzmir'de grev ihanete uğradı! Belediye işçisi hesap soracak!

İzmir Büyükşehir Belediyesi ile DİSK Genel-İş İzmir 1 ve 3 nolü şubeleri arasında 14 Şubat 2013'te başlayan toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde, belediye, işçilere ortalama yüzde 8 zam vermeyi teklif etmiş, arabulucu da anlaşma sağlayamamış, 49 maddede anlaşma sağlanırken, 19 maddede için uyumsuzluk tutanağı tutulmuştu. Sürecin tıkanmasıyla birlikte sendikalar 18 Haziran Salı günü 60 gün içinde greve gitme kararını İzmir Büyükşehir Belediyesine yüzlerce İzelman işçisinin katılımıyla asmıştı. 6 bin 500 İzelman işçisi bu tarihten itibaren sakal bırakma eylemine başlamıştı. Şöforler de iş kıyafetlerini giymiyordu. 2 nolü şubede örgütlü bulunan 3 bin 600 İzenerji işçisi de 12 Haziran Çarşamba günü grev kararı asmıştı.

Grev kararının asılmasının ardından sendika çeşitli eylemler yaptı. 11 Temmuz günü binlerce işçile Basmane'den Büyükşehir Belediye'si önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. 16 Temmuz Salı günü de İzelman ve İzenerji işçileri gün içinde iki

ettiği zam oranlarını onayladığını ve işçilere grev yolunu kapattığını duyurdu. İzmir Büyükşehir Belediye'si'nin aylar önce yaptığı başvurunun, sendikann ilan ettiği grev gününün hemen öncesinde sonuçlanması üzerine bu haberi alan işçiler 25 Temmuz akşamı Basmane'de aynı binada bulunan DİSK Ege Bölge Temsilciliği ve Genel-İş şubeleri önüne geldiler. Saatlerce başta sendika şube başkanları ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko'yu "İşçiyi satanı biz de satarız" sloganıyla protesto eden işçiler, kendilerini içeri kilitleyen sendikacıları dışarı çıkardılar. Belediyenin aylar önce yaptığı YHK başvurusu ve sonucunda olabilecekler konusunda sendika tarafından neden bilgilendirilmediklerini soran işçiler, Beko'yu önerlerine katıp yürüyerek Konak'ta bulunan Büyükşehir Belediye binası önüne geldiler. Burada tartışmalar ve protestolar devam etti ve işçiler sendikacıların engeline rağmen ilan edildiği gibi 25'in 26'sına bağlayan gece sabaha karşı 4'te grev pankartını astılar.

Fakat YHK kararı ardından işçilerin şaşkınlığa düşmesiyle öfkelerini grevin örgütlenmesiyle yönlendirememeleri ve sendikann grevin "yasal" olmayacağı yönünde yaptığı açıklamaları grevin uygulanamamasına yol açtı.

14 Şubat'tan 26 Temmuz'a uzanan süreçteki gelişmeler üzerine belediye başkanı Aziz Kocaoğlu'nun işçi dostu maskesi iyiden iyiyeye düşerken, CHP'li belediyelerle yakın ilişkileri sır olmayan Genel-İş bürokratlarının da işçinin çıkarı yerine, kendi çıkarlarını kapsamındaki toplu ulaşımın baskın iş bırakma eylemi gerçekleştirilerek, ESHOT'a bağlı yaklaşık bin belediye otobüsü sefere çıkartılmadı. Uyarı eyleminin ardından şerhler tekrar başlarken, ESHOT Genel Müdürlüğü'nün bulunduğu Gediz Ağız Bakım Tesisleri'nde ve Genel Müdürlük hizmet binalarında çalışan İzelman personelleri iş bırakarak ana bina önünde eylem yaptı.

İlan edilmiş bulunan grev tarihinden 2 gün önce, 24 Temmuz Çarşamba tarihinde de akşam 22:00'den itibaren mesai bitimi olan 24:00'e kadar otobüs şöforleri tarafından kısa süreli iş bırakma gerçekleştirildi.

25 Temmuz akşamı Yüksek Hakem Kurulu, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin teklif

ettiği zam oranlarını onayladığını ve işçilere grev yolunu kapattığını duyurdu. İzmir Büyükşehir Belediye'si'nin aylar önce yaptığı başvurunun, sendikann ilan ettiği grev gününün hemen öncesinde sonuçlanması üzerine bu haberi alan işçiler 25 Temmuz akşamı Basmane'de aynı binada bulunan DİSK Ege Bölge Temsilciliği ve Genel-İş şubeleri önüne geldiler. Saatlerce başta sendika şube başkanları ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko'yu "İşçiyi satanı biz de satarız" sloganıyla protesto eden işçiler, kendilerini içeri kilitleyen sendikacıları dışarı çıkardılar. Belediyenin aylar önce yaptığı YHK başvurusu ve sonucunda olabilecekler konusunda sendika tarafından neden bilgilendirilmediklerini soran işçiler, Beko'yu önerlerine katıp yürüyerek Konak'ta bulunan Büyükşehir Belediye binası önüne geldiler. Burada tartışmalar ve protestolar devam etti ve işçiler sendikacıların engeline rağmen ilan edildiği gibi 25'in 26'sına bağlayan gece sabaha karşı 4'te grev pankartını astılar.

04 Ağustos 2013

İSDEMİR'de grev

Antakya'da faaliyet gösteren, Türkiye'nin en önemli metal fabrikalarından olan çelik üreticisi İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nda (İSDEMİR), Hak İş'e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlü 4.000'den fazla işçi 15 Temmuz günü greve çıktı.

Grevin nedeni, sendika ve İSDEMİR yönetimi arasında sürdürülmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçsuz kalması. Sendika, 7 ay süren toplu sözleşme sürecinde sekiz kez işverenle görüşüldüğünü belirtiyor. İSDEMİR yönetimi meselelerin sadece maaş zammı ile ilgili olduğunu ileri sürse de, aslında zam konusu, sendikann toplu sözleşme masasına koyduğu 21 maddeden sadece bir tanesi. Grevci işçiler, İSDEMİR ve ERDEMİR fabrikaları arasındaki maaş farklılığının giderilmesini talep ediyor. İşten çıkarma ve mobbing uygulamalarından yakınıyorlar. 2002'deki özelleştirmede maaşları %56 düşüğünde ses çıkarmadıklarını, 2009 krizinde maaşlarının %35'i kesildiğinde ve 16 ay bo-

Burjuvazinin iç savaşı

Kardemir Grubuna bağlı olan İSDEMİR, Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun (OYAK) sahipliğinde olduğu için, Zaman ve Akit gibi gazeteler, grev haberi başta olmak üzere İSDEMİR'deki pek çok gelişmeyi sayfalarına taşımış bulunuyorlar. Gören de bu yayın organlarını işçi sınıfının dostu sanır. Örneğin geçtiğimiz yıl güvenlik personelinin işten çıkarılması sürecinde Akit gazetesi, OYAK koruma müdürünün Balyoz davasında yargılanan emekli albay Erdal Akyazan'ın kardeşi

olduğuna dikkat çekiyordu. Elbette işin bir de diğer tarafı var. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, İskenderun'a giderek işçilerle görüşmek yerine, grevle ilgili görüşmeyi İSDEMİR genel müdürü Recep Özhan ile yapıyor. Çıkışta da grevden tüm ekonominin, işçilerin ve İSDEMİR'in kaybedeceğini söyleyerek ediyor, "İşçiler ile işveren arasında ücret dışında da anlaşılmanın maddeler olduğu belirtiliyor. Yasalar çerçevesinde bunlar çözülür". Ardından işçi düşmanı genel müdürden plaketini almayı da ihmal etmiyor.

İSDEMİR yönetiminin sicili, grev öncesinde de oldukça kabarmıştı. Geçtiğimiz yıllarda Çelik-İş'in düzenlediği bir yürüyüşe katıldıkları için bazı işçileri işten atan İSDEMİR yönetimi, geçtiğimiz Aralık ayında da taşeronlaşmayı kabul etmedikleri ve sendikada örgütlenmek için 170 güvenlik görevlisinin işine son vermişti.

olduğuna dikkat çekiyordu.

Elbette işin bir de diğer tarafı var. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, İskenderun'a giderek işçilerle görüşmek yerine, grevle ilgili görüşmeyi İSDEMİR genel müdürü Recep Özhan ile yapıyor. Çıkışta da grevden tüm ekonominin, işçilerin ve İSDEMİR'in kaybedeceğini söyleyerek ediyor, "İşçiler ile işveren arasında ücret dışında da anlaşılmanın maddeler olduğu belirtiliyor. Yasalar çerçevesinde bunlar çözülür". Ardından işçi düşmanı genel müdürden plaketini almayı da ihmal etmiyor.

Adalet direnen işçilerle gelecek!

THY'de grevde olan Hava-İş sendikası üyesi işçiler "Adalet hemen şimdi!" sloganıyla Çağlayan adliyesinde eylem yaptı. 70 gündür süren THY grevinin ilk gününden itibaren Hava-İş sendikası THY yönetiminin yasadışı yollarla grevi kırmaya çalıştığını, kapsama dışı personel, part-time çalışanlar, Sunexpress adlı özel havayolu şirketine bağlı çalışanları ve apar topar işe alınan yeni işçileri grev kırıcı olarak kullanıldığını söylüyor.

THY'nin grev kırıcılığı önce İstanbul 1. İş mahkemesi tarafından birliktiş raporuyla tespit edildi daha sonra 8 Temmuz'da ise 5 no.lu İş Mahkemesi THY yönetiminin grev kırıcı uygulamalarına karşı ihtiyatlı tedbir kararı aldı. Bu karara göre yukarıda saydığımız ve sayısız binlere ulaşan grev kırıcı personelin greve çıkan işçiler yerine çalıştırılması yasal olarak engellenmiş durumda. Ne var ki karar çikalı beri THY yönetimi fütursuzca grev kırıcılığına devam ediyor. Hava-İş sendikası ise son derece açık olan mahkeme kararını uygulamak için çok sayıda girişimde bulundu. Sendika, T.C Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul İş Kurumu ve Çalışma İl Müdürlüğüne denetim için 4 defa başvurduktan ve sonuç alamadıktan sonra bu kurum aleyhinde de savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Çağlayan adliyesi öntündeki basın açıklamasında Hava-İş Başkanı Atillaay Aycın, "yaptığımız başvurunun, suç duyurusunun, açtığımız davaların, aldığımız kararların sayısını unuttuk" diyerek yaşadıkları durumu anlattı ve karşılarda sadece THY yönetiminin değil her türlü hukuksuzluğa arka çıkan AKP hükümetinin bulunduğunu bir kez daha vurguladı.

Atillaay Aycın THY grevinde yaşanan hukuksuzluktan hareketle son dönemde yaşanan ve Gezi ile başlayan halk isyanına da değindi ve "İşçiler birer birer alınlarının karşılığını alamadıkları için greve çıkarıyorlar, Geziye çıkıyoruz, terörist ilan ediyoruz, Taksim'e çıkıyoruz terörist ilan ediyoruz, mahkeme kararı alıyoruz uygulatmıyoruz, greve çıkıyoruz polis ablukası ile karşılaşıyoruz, tencere tava çalıyoruz komşumuza ihbar ettirilmek isteniyoruz, bu

durumda ne yapalım hakkımızı nerde arayalım, silah alıp dağa mı çıkalım" dedi. Aycın, çağrılarının sağrılara değil hakkını aramakta olan onurlu ve cesur insanlara olduğunu söyleyerek tüm halkı THY grevine sahip çıkmaya çağırıyor.

Hamdi Topçu'yu sözleşme masasına gelmeye çağırın Aycın, halk isyanında popülereşen sık bakalım sloganlarını hatırlatarak, hem eylemlerle hem de yargı kararlarıyla sıkışan Topçu'ya sözleşme masasında delikanlının kim olduğunu göreceğiz dedi.

Gazetemizin yayına hazırladığı sırada Yargıtay 22. Dairesinin grev kırıcılığı ilişkin yürütmeyi durdurma kararına ilişkin işçiler aleyhine bir karar verdiğiine dair bir internet sitesinde çıkan haber üzerine Hamdi Topçu bir kez daha işçilere grevi bırakmaları için tehditkar bir çağırıda bulundu. Henüz bu kararın doğruluğu teyit edilmişken, hiçbir resmi bildirim yapılmamışken belirli sitelerden makasatlı yayınlar yapılması daha önce yaşanan bir olayı hatırlatarak mide bulandırdı. Daha önce atılan 305 işçinin işe iade davaları teker teker Yargıtay'da işçiler lehine onanırken ve işçilerin işe iadeleri istenirken Hamdi Topçu basına aslında bizim de lehimize Yargıtay kararları var açıklaması yapmıştı. Yine Yargıtay 22. Dairesinin kararı açıklaması Hamdi Topçu'nun kamuoyuna yaptığı açıklamadan sonra gelişmişti.

THY grevinin Hava-İş'in gücünün çok gerisinde bir etki yaratmış olmasında en önemli payını, yargısı, yürütmesi ve yasamaya tüm iktidarı karşısına alarak yürümek zorunda kalması olduğunu defalarca vurguladık. Bir kez daha görüyoruz apaçık hukuki hakların teslim edilmesinde bile aylarca süren çetin mücadeleleri gerektiriyor. Mahkeme kararları alındıktan sonra onların uygulanması için de yine mücadele, mücadele, mücadele gerekiyor. THY'nin grevci işçileri bu kararlılığı 305'in 14 ayalık direnişinin ve 70 günlük grevin ardından sürdürüyorlar. Halk isyanını emeklerinin, yüreklerinin ve bileklerinin gücüyle sürdürüyorlar.

4 Ağustos 2013

Sendikal Güçbirliği Platformu'ndan destek

Sendikal Güçbirliği Platformu, 24 Temmuz günü yayınladığı bir açıklamayla İSDEMİR'deki grevi desteklediğini belirtti. Petrol İş başkanı Mustafa Öztekin tarafından yapılan açıklamada, platformun zaten konfederasyon ayrımlı olmaksızın her türlü direnişe destek olma amacıyla ortaya çıktığı vurgulanarak, son dönemde THY ve Çaykur gibi grevlerde olduğu gibi, devletin aktif olarak grev kırıcılığına soyunduğunun görüldüğü, İSDEMİR grevinin Türkiye işçi sınıfı açısından bir umut ışığı olduğu vurgulandı.

Darphane'de grev sürüyor!

23. gün... Darphane işçilerini ziyarete gittiğimizde orada taşeron işçileri karşılaşıyoruz. Onlar da sınıf kardeşlerine destek için oradalar. Yapılan zulüm karşısında böyle kolektif bir dayanışma görmek bizi çok mutlu ediyor. Zira sermaye sahipleri karşısında ancak birlikte hareket ederek zafere ulaşabilirler. Darphane işçileri diğer meslek örgütlerinden de ziyaretçilerini geldiğini ve işçi yalnız kalmadıklarını söylüyorlar. "Böyle bir dayanışmada zaten ölmek var dönmek yok, her gün aç kalmak-tansa bir gün aç kalırız" diyerek çelik gibi bir iradeyle çıktıkları direnişlerini büyütüyor.

Grevin nasıl gittiğini sorduğumuzda şu an üretimin sıfır olduğunu söylüyorlar ve bu durumun bayramdan sonra düğümler başlayacağı için çok daha büyük sıkıntıya yol açacağını anlatıyorlar. Sosyal hakların ve çalışma koşullarının dışında ne hükümetin ne de sendikann önerdiği ücreti kabul edeceklerini söylüyorlar. Bunların yanında şu an grev kırıcılık yapanların eskiden sendikacı olduğunu söyleyerek sendikaların, dava arkadaşlarına ihanet edip kendi meslek

MMK Metalurji grevi

İSDEMİR işçilerinin ardından yine Çelik-İş sendikasında örgütlü Russ sermayeli MMK Metalurji işçileri de 20 Temmuz günü greve çıktılar. İşçiler, aynı fabrikanın Rusya'da işçilere 2000 dolara kadar ücret verdiğiini, kendilerine ise 950 TL verdiğiini belirttiler. Bir başka gerekçe de, işçilere %8 zam yapılırken, yöneticilere %30 zam yapılması. Temmuz ayının sonu itibariyle MMK grevi de sürüyor. Rus patron, sendikaya en fazla %10 zam yapabileceğini bildirmiş durumda.

Darphane'de grev sürüyor!

23. gün... Darphane işçilerini ziyarete gittiğimizde orada taşeron işçileri karşılaşıyoruz. Onlar da sınıf kardeşlerine destek için oradalar. Yapılan zulüm karşısında böyle kolektif bir dayanışma görmek bizi çok mutlu ediyor. Zira sermaye sahipleri karşısında ancak birlikte hareket ederek zafere ulaşabilirler. Darphane işçileri diğer meslek örgütlerinden de ziyaretçilerini geldiğini ve işçi yalnız kalmadıklarını söylüyorlar. "Böyle bir dayanışmada zaten ölmek var dönmek yok, her gün aç kalmak-tansa bir gün aç kalırız" diyerek çelik gibi bir iradeyle çıktıkları direnişlerini büyütüyor.

Grevin nasıl gittiğini sorduğumuzda şu an üretimin sıfır olduğunu söylüyorlar ve bu durumun bayramdan sonra düğümler başlayacağı için çok daha büyük sıkıntıya yol açacağını anlatıyorlar. Sosyal hakların ve çalışma koşullarının dışında ne hükümetin ne de sendikann önerdiği ücreti kabul edeceklerini söylüyorlar. Bunların yanında şu an grev kırıcılık yapanların eskiden sendikacı olduğunu söyleyerek sendikaların, dava arkadaşlarına ihanet edip kendi meslek

2 Ağustos 2013

Tekstil sektöründe greve doğru

Türk-İş'e bağlı Teksef sendikası, 30 işyere, toplamda 12 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden bir sonuç çıkmaması üzerine 28 Haziran'da "grev kararı" aldı. Yasaya göre grev kararı alındıktan 60 gün içerisinde greve gidilmesi gerekiyor.

Tekstil sektörü, sendikası ve kural dışı çalışmanın en yaygın olduğu sektörlerin başında geliyor. Yer yer tekstil atölyelerinde ve fabrikalarında küçük çaplı iş bırakma eylemleri ve grevler olsa da tekstil uyuyan bir dev gibi. Her an patlamaya hazır. Ağır çalışma koşulları, sigortasız ve kural dışı çalışma, düşük ücretler ve uzun çalışma saatleri, tekstil

işçilerinin öncelikli sorunları.

Tekstil iş kolunda örgütlü sendikalar ise sektörün küçük bir bölümünü temsil ediyorlar. Ancak sendikaların atacağı her adım sektörde çalışan sendikasıız işçiler arasında da yankı bulacaktır. Tekstil işçileri daha önceki mücadele deneyimlerinin derslerini çıkararak sendikalarından, işyeri komitelerinde birleşmelidir. Sendikalı-sendikasıız, güvenceli-güvencesiz, tüm tekstil işçileri omuz omuza grev kararını işlevli kılmalı, mücadeleye bir adım daha yaklaşmalıdır.

1 Ağustos 2013

Fethullah Gülen Gramsci'ci midir?

Nail Satılgan

Fethullah Gülen'in ne mene bir strateji izlemekte olduğu tartışılırken Türkiye solunun en “medyatik” köşe yazarı, müthiş bir *tour de force* sergileyip, bu zatın Gramsci'ci hegemonya ve mevzi (ya da siper) savaş kavramını ülkemize uyarladığını ileri sürüverdi.

Yazarın merak ettiği bir şey vardır: F. Gülen'in kendisi ya da en azından danışmanları, Gramsci'den haberdar mıydılar, yoksa bu kavram ve uygulamaya kendiliklerinden mi ulaşmışlardı?

İnsan evladı, hele Marksizmle en ufak bir yakınlığı varsa, büyük bir devrimci Marksist ile antikomünist bir vaiz eskisini, “adliye” ile “mülkiye”yi ele geçirmekten söz eden bir “kökten dinci” ideolog bozuntusunu yan yana getirirken biraz daha düşümleni değil midir?

Elbette Gramsci'nin “hegemonya”sı ile “süper mürşit” Gülen'in “takıyye”si arasında hiçbir ilişki yok. Bunu görmemek için, post-Marksizmin alkışlatırcı etkisi karşısında her türlü savunma refleksini yitirmiş olmak gerekiyor.

Gramsci iyi bir Marksistti. *Komünist Manifesto*'daki “Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler.” ilkesine hep bağlı kaldı. Keza mevcut devlet makinesinin baskı araçlarının, idari aygıtlarının, o arada “adliye” ve “mülkiye”nin de ele geçirilip, “devrimci” amaçlar için kullanılmayacağından asla şüphe etmedi.

Gramsci'nin hegemonya kavramının uyandırdığı ve Marksizmin tarihinde an-

lamlı tartışmalar doğurmuş kimi belirsizlikleri bir yana bırakalım. Bu kavramda değerli olan ve günümüzde de ışık tutmasında yarar olan temel vurgu şudur: Tarihi olarak gerileme aşamasına girmiş bir üretim tarzı içerisinde, devrimci bir sınıfın yükselişine eşlik eden öyle bir dizi süreç vardır ki bunlar yönetici sınıfın egemenlik mekanizmalarını giderek artan bir ölçüde zayıflatır. Hâkim sınıf(lar)ın siyasal iktidarının cepheden bir taarruzla devrilmesi, bu süreçleri izlemelidir. Bu süreçler, feodal ve yarı feodal toplum içerisinde burjuvazinin yükselişini andırır.

Gramsci bu süreçleri, oldukça ayrıntılı olarak sayıp döker de: Devrimci sınıfın yönetici sınıfın ideolojisine teorik ve/ya da ideolojik düzlemde meydan okuyuşu; “aydınlar”ın, daha özgül olarak da “toplumun ara tabakaları”nın kurulu düzenin savunucuları, “paralı askerler”i ile onun radikal muhalifleri arasındaki giderek artan bir ölçüde farklılaşması; devrimci sınıfın ve nüfusun, yönetici sınıfın ideolojisinin ezici etkisinden, giderek artan bir ölçüde kurtulmakta olan kesimlerinin çoğalışı; devrimci sınıfın, kurulu düzenin yıkılmasını amaçlayan örgütlenişinin güçlenmesi; hüküm süren üretim ilişkilerinin, otomatik olarak yeniden üretilmesine katkıda bulunan “değerler”in toplumun tümü üzerindeki boyunduruğunun, giderek artan bir ölçüde zayıflayışı; yönetici sınıfın kendisi, özellikle bu sınıfın gençleri içerisinde bölünmelerin ve “biniç bunalmaları”nın derinleşmesi bu süreçler arasında yer alır Gramsci'ye göre.

Şimdi, bunların hangisinin, devleti

Gazetemizin onur yazarı Nail Satılgan, bu sayıda yayınlamakta olduğumuz yazısında, sol liberallerin İslamcı siyasi zevatın her şeyinde boncuk bulma yaklaşımının en gülünç örneklerinden birini teşhir ediyor. Bu yazı, içinden geçtiğimiz halk isyanı içinde kimi, yandaş basındaki köşesinden kopmak, kimi, bu yazıda sözü edilen “en medyatik” köşe yazarı örneğinde olduğu gibi, âkıl adamlıktan istifa etmek zorunda kalan birtakım şahsiyetlerin geçmişte nerelere kadar düşmüş olduğunun güzel bir örneğini sunuyor. Bugün tyneti ortaya çıkmış olan İslamcı siyasi zevatı kitlelere kabul ettirmek için geçmişte şeytanın aklına gelmeyecek argümanlar bulanlardan

acaba hiç özeleştiri duyacak mıyız? Şunu da ekleyelim: Bugün solda birçok insan bu sol liberalleri ti'ye alıyor, ama on beş yıl önce onları teşhirde Nail Satılgan epeyce yalnızdı!

“ele geçirmek” ile en ufak bir ilgisi var?

Gramsci'nin hegemonya mücadelesi, toplumun, emekçi sınıfların bağrında egemen sınıfların devletine ve ideolojisine karşı verilir. Gülen'in, ele geçirilip, takıyye yoluyla savunulmasını istediği “mevziler” ise toplumun değil, devletin,

dahası onun baskı aygıtlarının, yani “derin devlet”in içerisindeidir.

Bunları gözardı edip, devrimci bir Marksist ile fesatçı bir sarlatan arasında benzerlik kurmak için yalnız bilgisiz ve alık değil, aynı zamanda dengesiz olmak gerekiyor.

Adana, Abbasağa, Antakya... Sürüyor sürece bu kavga!

Halk isyanının merkezi Çukurova'ya kaydı. Adana'da Akkapı, Antakya'da Armutlu mahalleleri Taksim'e dönüştü. Üç büyük şehirde ise isyan daha düşük yoğunluklu seyrediyor. İstanbul'un, İzmir'in ve Ankara'nın toplamda elliyi aşkın merkezinde forumlar yapılıyor. Kimi mahallelerde çadırlar kuruluyor, dayanışma alanları oluşturuluyor.

Isyandan forumlara

İstanbul'un en küçüğünden milyonluk merkezlerine parklar, forum mekanlarına dönüşmüş durumda. Forumlar, isyan vesilesiyle ortaya çıkan, sokaklara, Taksim'e onlarca kez çıkmış halkın, mücadelelerini devam ettirdikleri mekânlar durumunda. Forumlarda binlerce insan, kendi sözlerini aktarmakla kalmıyor, mücadelenin değişik şekillerde devam ettiğini de kanıtıyor. Fakat forumlar sadece serbest kürsününün yapıldığı, atölyelerin düzenlendiği yerler olmaktan çıkmalı. Toplumun geri kalanını, isyana dahil olmamış milyonlarca emekçiye de kapsamalı.

Forumlar, haklarımızın, ücret ve maaşlarımızın, çalışma koşullarımızın ele alındığı, toplumun %99'unun taleplerini ve çıkarlarını savunan alanlara dönüşmelidir. Beklemeye gerek yok! Bu düzen tarafından ezilen, sömürülen, ekmek kavgasına düşen

herkesin forumlara gelmesi için çalışmalıyız.

Abdocan'ın, Ali İsmail'in memleketinde yılgınlık yok!

Antakya iki yiğit evladını toprağa verdi. Ne Abdocan'ı gaz bombalarıyla katledenler, ne de Ali İsmail'i döverek öldürenler cezalandırıldı. AKP'nin savaş politikalarından dolayı Reyhanlı'da gayriresmi rakamlarla 100'e yakın sayıda insanını toprağa veren Hatay halkı, AKP'nin çaresizliğini ortaya koyuyor. Bir halk birleşti mi neler olabileceğini dosta düşmana kanıtlamaya devam ediyor Adana, Antakya.

Yoksul bir Alevi mahallesi olan Armutlu'da çamaşır makineleri, buzdolapları, çekyatlar barikatın bir parçası oluyor. Halk elinde ne varsa isyanının hizmetine sunuyor!

Isyani alimleriyle harlayalım

Armutlu'nun ayak takımının, Beşiktaş'ın çapulcusunun çıkarları birdir eşittir. İster barikatın ardında ister forumda, bizi birleştiren alimlerimizdir, emeğimizdir. Bizi ezen, katleden %1'lik asalak kapitalistlere karşı isyanı büyütmek ancak bu temelde güçlerimizi birleştirip kendi önderliğimizi yarattığımızda mümkün olacaktır.

Halk isyanı olgunlaşıyor

31 Mayıs'ta patlak veren ve Türkiye sathını bir orman yangını gibi saran halk isyanı, Haziran ayında sel oldu aktı, deli dolu bir gençlik yaşadı, sordu, sorguladı. 15 Haziran'da Gezi'nin, ardından da başka kentlerdeki özgür meydanların polis şiddetiyle boşaltılmasından sonra, hareket evine dönmedi. İsyân, daha düşük bir yoğunlukta sürdü, sürüyor. Merkezi bir parkta komünvârî yaşamın yerini semt ve mahalle parkları demokrasisi, halkın forumları aldı. Temmuz ayında halk isyanı kendi sorularını cevaplamaya başladı: Nasıl ayakta dururuz, nasıl yürürüz, nasıl genişleriz, kazanmak için neler yapabiliriz? Halk isyanı kendi içinde konuşarak olgunlaşıyor. Alevi yeniden harlandığında daha olgun, daha bilge, bu yüzden de daha güçlü olacak.

Bu kendini ve toplumu tanıma süreci, şu bakımdan çok önemli: Bu halk isyanı, kısa vadede bütünüyle geri çekilse bile, dünyanın, bölgemizin ve Türkiye'nin bütün koşulları, çok uzak olmayan bir gelecekte yeniden bir atılım yaşanacağını, toplumun büyük sarsıntılara gebe olduğunu gösteriyor. Bu koşulları kısaca hatırlayalım:

- Dünya ekonomik krizi derinleşiyor, en sert etkisini Avrupa'da gösteriyor, Avrupa'yla çok derin ilişkileri olan Türkiye de ekonomik bakımdan adım adım batağa saplanıyor.
- Bu derin kriz özellikle Avrupa'nın güneyindeki ülkelerde büyük sınıf mücadelelerini körüklüyor. Yarı kriz dolayısıyla işten çıkartmalar başladığında Türkiye'de de sert mücadelelere yol açabilir.
- Arap dünyasında, en başta Mısır'da ve Tunus'ta, ve daha genel olarak Akdeniz havzasında durmak bilmeyen bir devrimci süreç Türkiye halklarına müthiş bir ömек oluyor.
- AKP hükümeti, emperyalizm ve bölge gericiliğiyle el ele Ortadoğu kovanına çomak sokuyor, Türkiye her an kendini bir Ortadoğu savaşçı içinde bulma riski ile karşı karşıya.
- Hükümetin ikiye bölünmüş Kürt politikası her an büyük sarsıntıların doğmasına gebe.

Yani dünya, Akdeniz havzası ve Ortadoğu, koşulları ve kendi çelişkileri dolayısıyla Türkiye, önümüzdeki yıllar içinde tekrar ve tekrar patlayacak bir volkan misali içten içe kayıyor. İşte halk bu patlamaları bu sefer pasif bir şekilde izlemek yerine, bu isyanda kazandığı özgüven ve cesaretle kendi yöntemleriyle çözmek isteyecektir. Bakın Mısır'a. İki buçuk yılda üç despotu devirdi halk! İşte bunun içindir ki, bizim isyanımızın da kendini ve toplumu tanıması, gelecekteki ikinci raund başladığında kazanmak açısından büyük önem taşıyor.

Konsey demokrasisini solumak

Türkiye'nin genlerine tarihte hiç yaşamadığı bir yeni deneyim kazınıyor: halk meclisleri ya da konsey demokrasisi! 1908 devriminden kısa bir süre sonra İttihat ve Terakki'nin bütünüyle tepeden

yöntemlere dönüştü, 1925 Tahrir-i Süikün kanunıyla cumhuriyetin tam bir tek parti diktatörlüğü haline gelmesi, daha sonra tekrar ve tekrar patlayacak bir volkan misali içten içe kayıyor. İşte halk bu patlamaları bu sefer pasif bir şekilde izlemek yerine, bu isyanda kazandığı özgüven ve cesaretle kendi yöntemleriyle çözmek isteyecektir. Bakın Mısır'a. İki buçuk yılda üç despotu devirdi halk! İşte bunun içindir ki, bizim isyanımızın da kendini ve toplumu tanıması, gelecekteki ikinci raund başladığında kazanmak açısından büyük önem taşıyor.

özelliklerini temsilcilerden kaygılanmak, kendimizden kuşkuya düşmektir. Kendi forumlarımızın temsilcilerini bile denetlemekten âcizsek, hangi isyanı başarıya ulaştıracağız? Forumları mutlaka önce kentler, sonra ülke çapında oluşturulacak bir temsil heyeti aracılığıyla mücadelelerimiz ülke çapında koordine etmeyi becerebilmeliyiz. Başarının yolu buradan geçer!

politikaları da, baskısı da ülke çapında örgütlenmektedir. Öyleyse, halk meclislerimizi, forumlarımızı merkezileştirmeliyiz. Genç kuşaklar her türlü temsile kuşkuyla bakıyor. Oysa doğrudan demokrasi kurallarını içinde seçilmiş, belirli görevler temelinde vekâlet verilmiş, geriye çağrılabilir temsilcilerden kaygılanmak, kendimizden kuşkuya düşmektir. Kendi forumlarımızın temsilcilerini bile denetlemekten âcizsek, hangi isyanı başarıya ulaştıracağız? Forumları mutlaka önce kentler, sonra ülke çapında oluşturulacak bir temsil heyeti aracılığıyla mücadelelerimiz ülke çapında koordine etmeyi becerebilmeliyiz. Başarının yolu buradan geçer!

Haydi, işçi sınıfına!

Halk isyanının temel özelliklerinden biri, işçi sınıfının kol emekçilerinden oluşması, ister sendikali olsun, ister örgütsüz, daha yoksul, güvencesiz, işsiz katmanlarına olsun erişmemiş olmasıdır. Hareketin başarıya ulaşmasının birinci koşulu, bu sınıramayı gerçekleştirebilmesidir. Forumlarda adım adım yayılmakta olan “Biz %99'uz!” kampanyası bu bakımdan doğru yoldur. Türkiye'nin yoksul işçi emekçi kitlelerini Tayyip Erdoğan'a bırakma, halk isyanı kolay kolay kazanamaz. Bu hükümet gitsen bile yerine gelecek olan da isyanın amaçlarına uygun olmaz. Öyleyse, bugünün görevi isyanı işçi sınıfına taşımaktır!

Mustafa Kemal Coşkun

Gezi Parkı'ndaki “üç harfliler”

Düşünmek, sınırları aşmak demektir. Ama öyle ki, Mevcut Olanı gasp etmeden, onun üzerinden de atlamadan. Ne yoksulluğunun, ne de bundan doğan hareketinin.
Ernst Bloch

Bir inanışa göre, isimlerini zikretmek, artık kimin ismini anıyorsanız onu, bulunulan mekâna davet etmek anlamına gelir. Sanki düşünce her şey kadirdir ve ne zaman birini/bir şeyi düşünseniz hemen yanı başınızda bitirecektir. “Üç harfliler”, tam da bu nedenle, cinlerin isimlerine bulunmuş bir alternatif tir.

Ancak ülkemizde çok uzun yıllardan beri gerek sosyal bilimciler gerekse de kimi köşe yazarlarının adını andıkları zaman birden ortaya çıkıverecek zannettikleri, bu nedenle de adını anmaktan çekinip bir çeşit “üç harfliler” gibi davranırlıkları kavramlar vardır ki, bunların başında “işçi ve emekçi sınıflar” gelir. Adını söylemeyince sanki yokmuşlar gibi davranmak kolaydır, zira onlara göre, anmazsanız olmayıverirler, olur biter. Bu noktada hiç de haksızlık yapmadığımızın göstergesi, Haziran İsyanı katılımcılarına ilişkin yapılan değerlendirmeler göz önüne alınınca ortaya çıkacaktır. Zira birçoklarına göre Haziran İsyanı, “gençler”in ve herkesin başka bir şey anladığı “orta sınıflar”ın, dolayısıyla da “tuzu kurular”ın eseridir. İşçi ve emekçi sınıflarla hiçbir ilgisi yoktur.

Buradaki algıları, eski sınıf hareketlerinden farklı olarak daha çok yaşam alanına ilişkin taleplerle ortaya çıktığını ileri sürdükları toplumsal hareketlere yönelik günümüzdeki ilgiden kaynaklanıyor. Ne var ki var olanı göz ardı ederek, Bloch'un dediği gibi onun üzerinden atlayarak bu yorumları yapmak gerçeklerle bağdaşmaz. Zira sadece Gezi Parkı'nda değil, tüm Türkiye'de mahallelere ve sokaklara taşan isyanın bütünü göz önüne alınırsa bunun gerçeği yansıtmadığı gün gibi ortaya çıkacaktır. Haziran İsyanı, bu ülkenin emekçi kesimlerinin en azından bir kısmının ellerinde yükselmış, onların eseri olmuştur. Nasıl böyle bir sonuca ulaştığımızı kısaca açıklayalım.

Öncelikle bu türden hareketleri açıklamak için kullanılan “genç” kategorisi, ekonomik, politik ve kültürel içeriğinden bütünüyle soyutladığımız zaman gerçekte hiçbir şey ifade etmez. Örneğin “işçi” gençler mi kastedilmektedir, yoksa “öğrenci” gençler mi? Herhalde tek başına genç olmak, Gezi Parkı'na AVM yapılmasına karşı çıkmayı ya da AKP'nin otoriterleşmiş iktidarına itiraz etmeyi, olmadı bugün birçok yere yayılmış forumlara katılmayı gerektiren bir neden olmasa gerektir. Daha da önemlisi, Haziran İsyanı, sadece AKP'nin baskıcı ve otoriter uygulamalarına karşı bir tepki değil, aynı zamanda en genel olarak bu ülkede otuz yıldır uygulanan neoliberalizmin yıkıcı etkilerine yönelik bir tepkiden kaynaklandığı düşünüürse, bu durumu “gençler” ile açıklamak olanaklı değildir. Zira bu “gençler”in sosyo-ekonomik kökenlerini ve politik tutumlarını hesaba katarak konuşuyorsak hiçbir şey ifade etmiyoruz demektir.

Diğer taraftan “orta sınıflar” yorumuna da itiraz etmek gerektir. Bir kere gerçekten bilimsel bir analize bulunmak istiyorsak, sınıfları insanların üretim araçları karşısındaki konumlarıyla açıklamamız gerekir, tüketim alışkanlıklarıyla değil. Bu durumda “orta sınıf”, az ya da çok bir üretim aracına sahip olan ve gerektiğinde yanında ücretli işçi çalıştıran kesimlerden oluşur. Halbuki gerek Gezi Parkı'nda gerekse tüm Türkiye'de Haziran İsyanı'na katılanların profili buna uymaz. Bu eylemlerin katılımcıları, daha çok görelî olarak yüksek ücret alan, üniversite mezunu ve vasıflı çalışanlar ile üniversiteden mezun olmakla birlikte hali hazırda işsiz olan, dolayısıyla ücretli işçi olmaya aday olan kesimlerden oluşuyor görünmektedir. Hele mahallelerde yürüyenele de göz önüne alınrsa bunların daha alt kesimlerini de bu eylemlerin katılımcılarına eklemek gerekir. Öyleyse Haziran İsyanı'nın gerçek katılımcıları ve sosyal bilimcilerin adlarını anmaktan korkup “üç harfliler” olarak muamele ettikleri kesimler, ücretli işçi sınıfının vasıflı ve yüksek ücret alan bir kesimi ya da ücretli işçi olmaya aday kişilerden başkası değildir.

Elbette ki katılımcıların bahsettiğimiz kesimler olması bu isyanın baştan sonra bir sınıf hareketi olduğunu göstermez. Çünkü burada belirleyici olan, katılımcılardan çok taleplerdir ki, bu talepler ekonomik bir söyleme sırayabilmis değildir. Zira çekirdek diyebileceğimiz, yani sınıfın merkezi kesimini oluşturan kol işçilerinin örgütlü olarak Haziran İsyanı'na katılmamaları buradaki en önemli etken olsa gerek. İsyânın en büyük eksikliği belki de budur. Elbette bu durum sendikaların Haziran İsyanı karşısındaki tutumlarının da bir sonucudur aynı zamanda. Haziran İsyanı karşısında sendikaların eksikliği ve hatta geriliği de başka bir yazının konusu olsun.

Biz % 50 değiliz, % 99'uz!

Tayyip Erdoğan % 50'yi zor tuttuğunu söylüyor. Doğrudur! İşler biraz daha çatallaşırsa geçmişte kendisine oy verenlerin % 49'unu da tutamayacak! Onlar da sokaklara, meydanlara çıkacak! Çünkü o 2011'de seçmenin % 50'sinin oyunu almıştı, ama on yıldır sadece % 1'in çıkarları için çalışıyor! O % 1'in dışında kalan % 49, büyük halk kitlelerinin ayağa kalktığını gördüğünde kendi kendine diyecektir ki: "Seçimlerde oyunu AKP'ye veriyorum, ama iş bulamıyorum, bulduğumda merdiven altında çalışıyorum, iş kazası adı altında cinayete kurban gitme riskiyle yaşıyorum, sendikalaşmak istediğimde kapı önüne koyuyorlar, direndiğimde polis beni de copluyor, gazlıyor, sendikali olsam bile grev yaptığımda grevimi kırıyorlar. Bu mücadeleye ben de katılacağım!"

İşte bu % 49 halk isyanının yanına kazanıldı-ğında Erdoğan'ın hükümete de gider, bu düzenin zulmü de! Yani % 50 hesabı isyancıların kabul

edip üzerinden Erdoğan'la çekişeceği bir hesap değil. "Sende % 50 olabilir, ama biz de % 50'yiz" yanlıştır. Biz % 99'uz!

Şimdi Türkiye'nin çeşitli şehirlerindeki forumlarda sayıları adım adım artan insan bunu söylüyor: "Biz % 99'uz!" Forumları ve genel olarak halk isyanının toplumun ezici çoğunluğunun çıkarlarını, ihtiyaçlarını ve taleplerini dile getiren bir hareket haline dönüştürmek için. Henüz kendi talepleriyle, kendine özgü yöntemlerle isyana katılmamış olan kol emekçilerini, sanayi, ulaştırma, büyük ölçekli hizmetler, inşaat ve tarım işçilerini isyana kazanmak için. Erdoğan'ı çıkarlarını savunmakta en ufak bir kusur etmediği % 1'i ile, holding patronlarıyla, şirket yöneticileriyle, bankacılarla, borsacılarla ve onların hepsinin ağababası olan yabancı sermayedarlar ile baş başa bırakmak için.

"Biz % 99'uz!" kampanyası bugünlerde düşük düzeyde seyreden halk isyanının alevinin harlan-

ması için en uygun yol. Bu kampanya başarıya ulaştığı ölçüde, AKP mitingine giden emekçiler de bizim yanımıza gelecekler. İşte o zaman yer yerinden oynayacak!

"Biz % 99'uz!" kampanyası iki ayak üzerinde yürüyecek. Bir yandan, halk isyanının yüzünü toplumun büyük işçi ve emekçi çoğunluğuna çevirmesi fikrini forumlarda işlemeye dayanıyor; bir yandan da, büyük işçi ve emekçi kitleler ile onların sendikal hareketteki dürüst temsilcilerine hitap ederek onlara bu tarihsel anı değerlendirmeye yolunda bir çağrı yapmaya.

Aşağıda üç belgeden bölümler yayınlanıyor. Bunlardan biri, forumlar için hazırlanmış olan "% 99 Manifestosu"ndan. İkincisi büyük işçi-emekçi kitlelerine hitap eden çağrıdan. Üçüncüsü ise kendi çıkarları ile işçi sınıfının çıkarları arasındaki bağı tümünden koparmamış sendikacılara yöneltilen çağrıdan.

% 99 Manifestosu'ndan

(...) Biz % 99'uz. Bu toplumun çoğunluğunu oluşturan işçileriz, emekçileriz, üretkenleriz. Fabrikada makine başında işçiyiz, plazada hizmet üretkeniz, otelede yemek yapan, sokakta çöp toplayan, okulda eğitim verenleriz. Şehir içinde ve uzun yolda direksiyon sallayanız, makinistiz, mürettebatız. Tarlalarda terleyen, yollarda tükenen mevsimlik işçiyiz. Öğrenciyiz, ev kadınıyız, emekliyiz. Onlar asalak. Onlar olmasa da bu toplum üretir ve varlığını sürdürür. Üreten biziz. Onlar bizim emegimizden yaşıyor. Bu düzen hepimizi eziyor. Öyleyse birleşmeli, birlikte mücadele etmeliyiz.

Bizim kavgamız birbirimizle değil. Saçı açık olsun, başını örtmüş olsun, emekçiler kardeşler. İçki için, namaz kılsın, emekçiler kardeşler. Türk olsun, Kürt olsun, emekçiler kardeşler. Alevi olsun, Sünni olsun, emekçiler kardeşler. Biz bölmeye çalışıyorlar. % 99 olduğumuzu bilelim, safa gelelim!

(...) Yarından tezi yok, parklarda, forumlarda, halk meclislerinde haklarımız, ücret ve maaşlarımız, çalışma koşullarımız ile ilgili talepleri de mücadeleminiz parçası haline getirelim. Sadece kendimiz için istemeyelim, birbirimizin taleplerine de sahip çıkalım. Onlar bizi bölüp yalnızlaştırmak istiyor, biz birleşelim.

"Taşeron sistemine son! Biz bölmeekten vazgeçin!" diyelim hep birlikte.

"İşten çıkartmalar yasaklansın! Bizi ekmeğimizin etmeyin!" diye yüksek sesle söyleyelim.

"Sendikalaşmayı özgürleştirin! Biz işçiyiz köle değiliz!" diye sesimizi yükseltelim.

"Emekliyi süründürmeyin! İnsanca yaşanacak emekli maaşları!" diye gençler olarak sahip çıkalım analarımıza babalarımıza.

"İşleri paylaşırın, istihdam yaratın! Gençliği başkalarına el açmaya mahkum etmeyin!" diye yaşlılar olarak kucaklayalım gençlerimizi.

"Özgürce ve onurlu yaşamak Kürtlerin de hakkıdır! Bütün haklarını verin!" hepimizin talebi olsun.

"Alevilere eşit haklar!" talebine hepimiz omuz verelim.

"Kadına şiddete son! Tecavüzcüyü cezalandırın!" diye haykıralım hep bir ağızdan, sadece kadınlar değil erkekler de.

"LGBT kardeşlerimize baskıya son!" diyelim hep birlikte!

"Çocuklarımızın kafasını bilimle dolduralım, eğitim, sağlık satılmasın, parasız hizmet olsun" diyelim bütün hepimiz birlikte.

Bizim o kadar çok ortak talebimiz var ki! İhtiyaçlarımız öylesine aynı ki! Birlikte mücadele edersek dağlar deviririz.

Çünkü biz **toprakta karınca, havada kuş, havada kuş kadar çokuz! Biz toplumun % 99'uuz!**

İşçilere çağrı'dan

İşçiler, emekçiler!

İşiniz için, ekmeğiniz için, çocuğunuzun geleceği için, gün bugündür!

Türkiye Haziran başından beri sarsılıyor. Her yaştan, her uğraştan, her inançtan insan ülkenin dört bir yanında sokaklarda. Gaza, kimyasal suya, copa, mermiye, gözaltıya, tutuklamaya rağmen. Beş kişi öldü, onlarca kör kaldı, yüzlerce tutuklandı, binlercesi yaralandı. Ama susmuyorlar. Neden? Ne istiyorlar?

(...)

Size söylenen yalanlara inanmayın! Aldatmacalara kanmayın! Yüz binlerin, milyonların karşısında mücadele verdiği hükümet bizi de sömürünün dişlileri arasında atıyor. Mücadele edenleri de eziyor. Sendikalaşan işçi eylem yaptığında aynen bugünkü gibi polislin baskısına maruz kalmıyor mu, kardeşler? İşten atılan işçi eylem yaptığında aynen bugünkü gibi gaz yemiyor mu? Memur hakkını aradığında polis

TOMA'sıyla, akrebiyle, copuyla üzerine gelmiyor mu? Mahallede gençlerimiz her olayda polis gaddarlığıyla karşılaşmıyor mu? Karakolda durup dururken dayak yemiyor mu?

Hükümet işçiyi 1 Mayıs'ı bile istediği gibi kutlama izni vermiyor. Bu sene Taksim'i vermedi. Hakkını kullanmak isteyeniyi gazladı. Gelecek yıl Kadıköy'ü de vermeyeceğini açıkladı. "Gidin Kazlıçeşme'de yapın, manzara da güzel, çiçek böcek de var" diye işçiyi, emekçiyle alay etti. İşçi yaşadığı sömürüye karşı sesini duyurmaya çalışıyor. Çiçek, böcek, deniz manzarası onun neyine! Tayyip Erdoğan işçi için "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" dedi. İşçi kardeşler, gelin onun "ayaklar" dediğini baş yapalım!

Sokaktakiler "çapulcu" değildir. Hakkını gaza, TOMA'ya, copa karşı savunan "çapulcu" ise, her işçi bir gün "çapulcu" olmak zorunda kalıyor bu düzende. Sokaktakiler kardeşimizdir. Tayyip Erdoğan "yüzde 50 beni des-tekliliyor" diyor, ama yüzde 1'e hizmet ediyor.

Biz toprakta karınca, havada kuş, denizde balık kadar çokuz! Biz yüzde 99'uz! Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız!

Sendikacılara çağrı'dan

Sendika yöneticileri!

İşçinin aidatını lüks otellerde, jilet gibi arabalarda harcayan türdenseniz, atın bu mesajı çöp kutusuna! Sendikanın parasını eşinizin üstüne başına, oğlunuzun eğitimine işine fiyakasına, kızınızın çeyizine harcıyorsanız zamanınızı harcamayın boşuna! Patronlara boyun kırıp eğilen, işçiyi esip gürlleyen zevattansanız, atın bunu gitsin! Mabadınızı yerleştirdiğiniz koltuk hükümet mamulatu ise, AKP'nin işçi ya da memur bürosu görevlisi gibi çalışıyorsanız, hiç kulak vermeyin!

İşçi temsilcileri, kongre delegeleri!

Birtakım alçakların işçinin parasını yemesi için fedailik yapan, asker delegeliğe talim eden türdenseniz, dinlemenize gerek yok sesimizi!

Sendikacılar, işçi temsilcileri, kongre delegeleri!

Bizim sözüümüz, içinden geldiği sınıfa yüründe bir nebze bile olsa sevgisi kalan, cüzdandan değil vicdanına tutsak olan, işçiyi üzülen ve sevinen, sokağa çıkan ve mücadele eden sendikacı-

yadır! Bizim sözüümüz, "işçi temsilcisiyim" derken "temsilciyim"den olduğu kadar "işçiyim" demekten de gurur duyanadır!

Kardeşler, ne duruyorsunuz?

Sendika hareketi tam 30 yıldır bu yasalarla sendikacılık yapılamaz diye ağlamıyor mu? Yeni yasaların eskisini bile arattığını söylemiyor mu? Peki, nasıl değiştireceksiniz bu yasaları? Biri gelip size "buyurun, patronlarla mücadele için size güllük güllüstanlık bir Türkiye" diye altın tepsi içinde mi sunacak o iyi koşulları?

Hayır, siz de biliyorsunuz bunların ancak mücadeleyle olabileceğini. Ne duruyorsunuz o zaman kardeşler? Yüz binler sokağa çıkmış, hükümeti sarsılıyor, destekçileri birer birer uzaklaşıyor, AKP'nin kendi içinde bile çatlaqlar doğuyor. Mücadele için daha elverişli koşulları kim sağlayabilir size? Sokağa çıktığımızda yanınızda hazır yüz binler olacak, daha ne bekliyorsunuz?

(...)

Kardeşler, ya bugün konuşun ya ebediyen susun!

İstanbul'da "biz yüzde 99'uz" toplantısı yapıldı

İstanbul'un dört bir yanındaki forumlarda bulunan ve bir süredir de "Biz yüzde doksan dokuzuz!" çalışması vesilesi ile bir araya gelmiş bulunan çok sayıda Çapulcu, 4 Ağustos Pazar günü İstanbul Be-yoğlu'ndaki Perazin Cafe'de bir araya geldi.

"Halk isyanını işçi sınıfı ile birleştirelim" başlığıyla düzenlenen toplantı, önce bir çerçeve sunuşun yapılması ile başladı. Bu sunuşta %99'un, Erdoğan'ın ve aslında tüm hakim sınıfların matema-tiğini bozan bir ifade olduğu, işçi sınıfının en azın-dan kendi araçları ile bu mücadeleye atılması duru-munda isyanın başarılı olabileceği ve biz %99'uzuz hareketinin de bu yüzden kurulduğu anlatıldı.

Ardından iki tur halinde tartışmalara geçildi. Bu bölümde, demokratik taleplerin üretimden gelen güç olmadan kazanılamayacağı, isyana basitçe bir orta sınıf isyanı demenin yanlış olacağı, aslında is-yan edenlerin genel itibarıyla çalışanlar ve yine çalış-an ailelerin çocukları olduğu konuşuldu. Yine bu bölümde, AKP'nin önümüzdeki kriz sürecinde %50 adı altında kandırdığı insanlara iş imkanı sunama-ma, reel ücretleri koruyamama, toplumun geniş kesimlerinin borçluluk sorununu halledememe gibi risklerinin bulunduğu ve bunun da AKP iktidarının sonu olabileceği belirtildi. Bir diğer noktada da, isyan-

cıların işçi sınıfı ile bir araya getirilmesinde bilinç ta-şınacak tarafın sadece işçi sınıfının geniş kesimleri olmadığı, isyan eden kitlelere de işçi sınıfı ile birlikte davranma bilincinin taşınması gerekliliğiydi.

İkinci bölümde söz alan Ahmet Tonak, kent hakkı meselesinin dikkatle ele alınması gerektiğini vurgulayarak, bu meseleyi sadece kentsel dönü-şümün olumsuz pratikleri bağlamında değil, aynı zamanda sermayenin kriz sürecindeki ihtiyaçları bağlamında ele almak gerektiğini, yani kent hakkı-na yönelik saldırıların, kapitalizmin kötü yönetilmesi ile ilgili olmadığını vurguladı. Yine bu bölümde söz alan Sungur Savran ise, hem işçi sınıfının isyan etmemiş kesimlerine hem de isyancıların halihazırda forumlarda bir araya gelen gruplarına yöne-lik çalışmaların önemli olduğunu vurguladı. Ahmet Tonak'ın kapitalizmin krizeye yaptığı vurguya dikkat çeken Savran, aynı zamanda DİP tarafından yapı-lmış olan Akdeniz devrimi havzası tespitinin de bu noktada Türkiye açısından önemli ve belirleyici olacağını vurguladı. İkinci turda söz alan diğer ko-nuşmacılar da %99 çalışmasının geleceğine dair fikirlerini belirttiler, üniversitelerde, forumlarda, işçi hazırlarında çalışmanın nasıl sürdürülebileceğine dair fikirlerini paylaştılar.

Levent Dölek

Yanlıştır matematik

Gezi Parkı direnişiyle başlayan ve günler içinde bir halk isyanına dönüşen mücadeleye tartışmasız olarak AKP hüküme-tini ve Erdoğan'ı tüm iktidar dönemi boyunca en çok sarsan olay oldu. Ne 27 Nisan muhtırası ne de 2008-2009 ekonomik krizi bu kadar zorlamıştı AKP'yi.

Doğrusu, özellikle 2007'den sonra AKP'nin müktedirli-ğine ve otoriterliğine yapılan özellikle de soldan gelen vur-gular adeta objektif bir AKP propagandasına dönüşmüştü. Soldan öyle bir AKP tablosu çiziliyordu ki belki de AKP'nin 2023'e kadar iktidarda kalacağına Erdoğan'dan daha fazla Türkiye solu inanıyor gibiydi. Biz ise herkesin güc gördüğü yerde iktidarın zaaflarını tespit ediyor ve ekonomi, dış poli-tika ve Kürt sorununda görüntünün arkasında büyük bocala-maların olduğunu gösteriyorduk.

Bu pencereden baktığımızda AKP hükümetini donmuş bir gölde karşıdan karşıya geçerken yolu yarılmış ama arkasından çatırdılarla buzun kırılmakta olduğunu farkeden birine benzetebiliriz. Artık geri dönüş yoktur. "Durmak yok yola devam" diyor ya hazretleri. Durum aslında budur.

AKP'nin bu sorunlarla baş edememesinin en büyük ne-deni de liberallerimizin zannettiği gibi (Kemalistlerimizin de çokça katıldığını görüyoruz) Erdoğan'ın gözlerini kör eden egosu ya da padişahlık özentisi değildir. AKP her ne kadar seçimlerde yüzde 50 oy oranı tutturmuşsa da yüzde 1'lik kan emici sömürücü azınlığın çıkarlarını temel alan bir burjuva partisi-dir. Bu yüzden de yaklaşan ekonomik krizi görmekte, korkudan tir tir titremekte, faiz lobisi diye bir şey uydurup halktan destek toplamaya çalışmakta ama sonunda faizleri yine kendisi yukarıya çekmektedir. AKP'nin yüzde 1'e olan göbek bağı, onu seçim dönemiyle sınırlı bile olsa, işçilerin haklarına saldırmaktan geri tutmamaktadır. AKP Kürt so-rununda PKK'yi sınır dışına yollayıp Musul ve Kerkük'e açılmayı planlamış ama başından beri emekçi çoğunluğu yüzde 1'in çıkarları için kontrol etmekte kullandığı ve etkili silah olan milliyetçiliği elden bırakmamış, kendi sürecini de çıkmaza sürüklemeye başlamıştır. Ortadoğu'da rol ka-pmak istemisi, Suriye'de ileri atılması ama temsil ettiği yüz-de 1'in (Batıcı-laiklikle, İslamcısıyla) hamisi olan ABD'nin sözünden çıkamadığı için çuvallamıştır. İsrail'e dostluktan kopamamıştır.

AKP'nin yüzde 50'sini hiç değilse parlamenter çoğun-luğunu korumak için tek bir yolu kalmıştır, o da isyanın karşısında geniş bir kitleyi mezhepci bir İslamcılık ve milli-yetçilik temelinde konsolide etmektir. Referandum ve seçim dönemlerinden kalma "sende yüzde 50 varsa biz de yüzde 50'yiz" diyen yaklaşım tam da Erdoğan'ın sarılacağı can simididir. Sol için bu matematik eskiden de yanlıştır: öteki yüzde 50 içinde MHP'yi de kendi safına yazan bir akıl tu-tulmasının ürünüydü. Bugün de bu matematik yanlıştır. Ya-şam tarzı, laiklik genel özgürlükler ve soyut bir demokrasi talebine sıkışan muhalefetin kendini Mustafa Kemal ile T.C. simgesiyle ifade ettiği denkleme, Erdoğan rahatlıkla kitles-i ni konsolide edebilmektedir. Bu yanlıştır matematik yüzünden yükselen halk mücadelesi, karşısında duran hükümetin o ka-dar zayıf yanı varken en güçlü olduğu yere üstelik en zayıf argümanlarıyla taarruz etmektedir.

Peki ne olacak? Şunu net bir şekilde söyleyebiliriz. AKP'ye oy verenler ve onu destekleyenler hâlâ sigortasız çalışıyor. Karşılığı ödenmeden fazla mesai yapıyor, ne aile ya-şantısı kalıyor ne sosyal yaşantısı... İşçi sınıfı içinde görece müreffeh bir azınlığın ayrıcalığı haline gelen toplu sözleşme rejimi bile tasfiye edildi. Milyonlarca insan boğazına kadar borca batırıldı.

Kendisine oy veren ve mitinglerde şu ya da bu şekilde topladığı, çoğunluğu yine emekçilerden oluşan kitleye erzak yardımı dışında bir güvence sunabilirse, ekonomik kriz gel-diğinde halkın boğazına çökecek bankaları kamulaştırabile-cekse, borçla aldıkları evlerini kurtarabilecekse, işten çıkart-malara engel olabileceyse, tüm bu koşullar altında askeri, Nusracılar için Suriye'ye, petrol için Irak'a sürebilecekse, ABD ve İsrail'le gerçek anlamda ters düşmeyi göze alabi-leceyse, Erdoğan ayakta kalır. Ama bunları yapmak için sa-dece TÜSIAD'la değil, MÜSİAD ve TUSKON'la da savaş-ması gerekir. Yani sırtını dayadığı yüzde 1'e. O halde doğru matematik yüzde 1'e karşı yüzde 99'dur. O yüzde 99'un içinde hülûğ diye bağırnan insan da olacaktır, Hak-İş üyesi işçiler ve Memur-Sen üyesi kamu çalışanları da... Bu emek-çi çizgisi, bir yüzde 1'iden kurtulup Sangılıp tipinden yeni yüzde 1'cilerin eline düşmekten kurtulmanın da tek yoludur.

Dilek Pir

Minderin yerini baret almışsa...

31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece bu halk isyan etti. Neden? Herkesin kendine göre bir nedeni vardı. Ve bu nedenlerin arasında da sürekli ne yiyip ne içeceğimizden kaç çocuk doğuracağımıza, o çocuğu nasıl doğuracağımızdan nasıl yaşayacağımıza her konuda, kendi yaşam biçimini dayatan bir hükümete duyulan tepki vardı. Halk yeter dedi, sağır sultan duydu, AKP hükümeti de duydu, hatıta korkuyla titredi ama bildiğini okumaya devam ediyor elbet. Şimdi de neymiş hamileliği davul çalarak ilan etmek, sokakta gezmek terbiyelerine aykırıymış, estetik değilmiş. Hamile kadınlar o halleriyle sokakta gezince genç kızları korkutuyormuş, evde oturacak, akşamüstü beyinin arasına binip bir hava alacakmış. Tabii oldu, emredersiniz!

Bu sözlerin sahibi Ömer Tuğrul İnançer mesela bir panelde konuşma yaparken bu fikirleri açıklıyorsa, yine tepki gösterir teşhir ederdik. Ama bu sözler herhangi bir yerde değil, devlet televizyonunda sarf edilmiş, programın sunucusuna da hük deyiçi gibi oturmak yetmemiş, bir de "allah razı olsun" diyerek İnançer'in sözlerini onaylamıştır. Yani bu sözler sadece bir kişinin fikirleri gibi alnamaz, sözkonusu olan bir görüşün geniş kitlelere benimsetilmek istenmesidir. Eğer bu, o anda kendiliğinden gelişen bir durumsa ve devletin politikası değilse, o zaman da TRT'nin bir açıklama yapması gerekir. Ama iyi niyetli olmamızı gerektirmeyecek kadar çok,bugüne kadar söylenen benzeri söz var aklımıza kazınan. Örnek mi dediniz?

Tayyip Erdoğan: "Bir tane kız mıdır, kadın mıdır bilemem" (Metin Lokumcu'nun ölümünün ardından gerçekleşen eylemlerde polislin saldırı sonucu kalçası kırılan Dilşat Aktaş'la ilgili) , "Kadına şiddet abartılıyor", "Ben zaten kadın erkek eşitliğine inanıyorum", "Genç nüfusun azalmaması için en az üç çocuk yapın", "Her kürtaj bir Uludere'dir" . Sağlık bakanı sıfatıyla Recep Akdağ: "Tevavüze uğrayan doğursun, gerekirse devlet bakar." Melih Gökçek: "Anası tevavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün? Anası ölsün." Celalettin Cerrah: "Kızlarına sahip çıksalarmışs..." (Münevver Karabulut cinayetiyle ilgili). Mehmet Şimşek: "Kadınlar iş aradığı için işsizlik yüksek". Vecdi Gönül: "Türk kadını evinin süsüdür." Fatma Şahin: "Medya olayları abartıyor, kadına yönelik şiddet algıda seçicilik!". Bu kadar yeter mi, yeter!

Ömer Tuğrul İnançer'in nasıl bir estetik anlayışı var bilmiyoruz, bilmek de istemiyoruz. Ama ikiyüzlülükleri, dertlerinin estetik falan olmadığı bu tabloya bakınca zaten ortaya çıkıyor. Bir yandan hamile kadın evinde otursun deyip, diğer taraftan patronların doğum iznini de süt iznini de yeri geldiğinde gasp etmesine göz yumuyorlar. Kürtaj bir cinayet diyorlar da ağır işlerde uzun saatler boyu ayakta çalıştırıldığı için düşük yapan hamile kadınları görmüyorlar. Daha önce genç bir kadın öğrencinin karnına atılan tekme, şimdi de isyan sırasında yoğun gaza maruz kalma sonucu düşük yapan kadınlar gündeme geldiğinde hamile haliyle ne işleri var orda diye üste çıkıyorlar. Siz önce bunların hesabını verin, sonra yine de konuşmayın!

Çünkü cevabınızı 7 Haziran günlerinde çoktan aldınız. Üç çocuk dediniz, Türkiye'nin meydanlarında "Bizim gibi üç çocuk ister misin?" yazan dövizler taşındı. Kadınları anne sıfatıyla çocuklarını almak için Taksim'e çağırınız, onlar destek olmak için geldiler. Hamile kadın sokakta gezmesi terbiyesizlik dediniz, #direnhamile eylemleri yapıldı, hamile olmayanlar da hamile kılığına girerek "GEZİne GEZİne doğuracağız" dedi. Ve en güzel de eğer kadınlar hamile kılığına girme için karnına minder yerine baret koymaya başladıysa, sizin sözünüz bitmiş, biz güzel günlere doğru yürüyoruz demektir.

Yoldaşımız Savas Matsas faşist Altın Şafak ile mahkemelik!

Yunanistan'da faşist Altın Şafak örgütü, Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş örgütü EEK'in Genel Sekreteri Savas Mihail-Matsas'ı mahkemeye verdi! EEK'in 2009 yılında yayınladığı bir bildiri de Altın Şafak'ın bir Nazi hareketi olduğu ve göçmenlere karşı şiddet eylemlerine giriştiği iddia edilerek halk anti-faşist bir gösteriye çağırıyor. Bu yüzden Savas Matsas "iftira", "şiddete teşvik" ve "kamu düzeninin bozulması" gibi suçlamalarla karşı karşıya! Buna paralel olarak Altın Şafak, Savas Matsas'a karşı nefret dolu, Yahudi düşmanı, anti-komünist bir propaganda kampanyası başlatmış bulunuyor. Savas Matsas "Yunanistan'da iç savaş çıkartmak ve bir Yahudi-Bolşevik rejimi kurmak için dünya çapında Yahudi Komposu'nun aleti" gibi takdim ediliyor.

Yunan devleti, Altın Şafak'ın bu faaliyetine omuz veriyor. Mahkeme, 3 Eylül 2013 tarihinde bir yandan Savas Matsas'a, bir yandan da (Atina İndymedia yayın tesislerinin üniversite kampüsünde yer almasına izin verdiği için) eski Atina Teknik Üniversitesi Rektörü Konstantinos Mucuris'i yargılayacak.

Bir sosyalist militan olarak mücadelesinin dışında, Savas Matsas Rus Yahudisi kökenli ünlü bir Yunan aydınıdır. Marksisttir, enternasyonalisttir, Siyonizm karşıdır. Felsefeden dine ve sanat eleştirisine kadar birçok konuda kitapları vardır. 2010'da yayınlanan son kitabı *Golem. Özne ve Başka Heyullar Üzerine* başlığını taşımaktadır. Kitapta ana konu olan Golem efsanesi dışında, Kafka, Hölderlin, Lacan, Philippe Lacoue-Labarthe, Hegel, Marx ve bazı modern Yunan şairleri ele alınmaktadır. Yapıtları çeşitli dillere tercüme edilmiştir. Britanya'da yayınlanan Marksist *Critique* dergisinde sık sık makaleleri yayımlanır.

Altın Şafak partisi, televizyonda

Nazizm'e ideolojik bağlarını açılmaktan kaçınsa ve svastika'nın parti sembolü olarak kullanılmasının veya verdikleri selamın Hitler'den değil antik Yunan kaynaklarından geldiğini iddia etse de, broşürleri ve bildirileri etnik bakımdan saf bir toplum yaratma özlelerini açıkça ortaya koyuyor. Gündüzleri, sosyal duyarlılıklarını kanıtlamak amacıyla "yalnız Yunanlar için" aş evleri ve kan verme kampanyaları düzenliyorlar; geceleri ise göçmenlere kanlı saldırılar. Atina'nın çoğunlukla göçmenlerin yaşadığı mahallelerinde düzenlenen saldırılarda Altın Şafak'ın parmağının bulunduğu dair ciddi emareler mevcut. Altın Şafak'a mensup bir belediye meclis üyesi, bir Afgan göçmenine yapılan saldırıya karşın suçlamasıyla yargılanıyor. Bu kişi, bir Altın Şafak milletvekili ile birlikte mahkemede Savas Matsas aleyhinde tanıklık yapacak.

Altın Şafak'ın şiddetinden sol da nasibini alıyor. Örgütün 2012 seçimlerinden zaferle çıkmasından sadece günler sonra Altın Şafak'ın basın sözcüsü bir televizyon programında Yunan Komünist Partisi'nden (KKE) bir kadın milletvekilini şiddetle tokatladı, SYRIZA'nın bir kadın milletvekilinin üzerine ise su fırlattı. Son günlerde ise Altın Şafak'ın avukatı, Antarsya adlı sol ittifakın mensubu olan bir siyasi grubun gazetesi olan İşçi Dayanışması'nın, Altın Şafak'a "çamur atma" suçlamasıyla kapatılmasını talep etti.

Altın Şafak, işçi sınıfının mücaделelerine de kesinlikle karşı tavır alıyor. Son bir yıl içinde METRO işçilerine ve liman işçilerinin grevine karşı çıktı; üniversitelerde kamu çalışanlarının mücadelesini kırmak amacıyla polislin müdahalesini talep etti. En son, hükümetin kemer sıkma politikaları dolayısıyla aldığı, 2.600 işçinin işinden olmasına yol açacak olan, ulusal televizyon kanalı

ERT'nin kapatılması kararını da destekliyor.

Bu dava, Avrupa'da faşist, neofaşist ve faşizm yönelişli ırkçı aşırı sağ hareketlerin son zamanlarda kazandığı cüretin ve kendini demokratik olarak niteleyen bir devletin bu tür hareketlerle işbirliğinin bir örneğidir. Bu saldırıya karşı mücadele doğası gereği uluslararası olmak zorundadır. Çeşitli ülkelerde ve Yunanistan'da, siyasi parti ve örgüt temsilcileri, sendikacılar ve aydınlar arasında, şimdiden 2.000 imza toplanmıştır, yenileri toplanmaktadır. Yunanistan'da ve başka ülkelerde birçok sendika ve siyasi parti kararlar alarak, mesajlar yollayarak tepkilerini dile getirmişlerdir. 29 Ağustos'ta Atina'da Gazeteciler Sendikası merkezinde (ES-HEA) bir basın toplantısı düzenlenecektir.

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye'de Savas Mihail-Matsas ile bir dayanışma kampanyası düzenliyor.

Selanik'te ırkçılık karşıtı festivalde Gezi rüzgarı

6-7 Temmuz tarihlerinde Selanik'te düzenlenen İrkçılık Karşıtı Festival kapsamında 6 Temmuz gecesi gerçekleştirilen ana siyasi toplantıya bir yoldaşımız DİP'i temsil eden konuşmacı olarak katıldı. Bulgaristan, Portekiz ve İtalya'dan çeşitli mücaделelerin içinden gelen konuşmacıların yer aldığı toplantıda ayrıca Yunanistan'da yaşayan Türkiyeyi bir siyasi müteci ve Müstereklerimiz temsil de Foti Benlisoy katıldı. Yoldaşımızın halk isyanının hangi koşullarda ortaya çıktığı, isyanın sınıf karakteri, ideolojik temelleri ile DİP'in isyan boyunca yaptığı ayırd edici politik tespit ve önerilere ilişkin konuşmasını festivale katılan devrimciler ve gençler tarafından ilgiyle izledi.

Vio.Me işçilerinden halk isyanına selam!

Vio.Me işçileri 2011 yılından beri ücretlerinin ödenmesi ile ilgili sorunlar nedeniyle çeşitli eylemler gerçekleştirmiş, en sonunda fabrikayı işgal etmiş ve patronun kaçması ile birlikte

bu yılın başından itibaren de fabrikada kendileri üretim yapmaya başlamıştı. 6 Temmuz'da Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'li yoldaşlarımızla birlikte Vio.Me işçilerini ziyaret ettik. Son derece sıcak geçen görüşümüz boyunca biz patronsuz bir fabrikanın işçilerinin mücadelesini ilgili sorular sorma, onların deneyimini daha yakından öğrenme heyecanı içindeyken, onlar da bize isyanın nasıl devam ettiği soruyordu. Vio.Me işçileri kendi deneyimden hareketle Türkiye'nin isyancılarına bir tavsiyede bulunmayı da ihmal etmedi ve dediler ki: "Forumları mahalle meclislerine dönüştürün. Çünkü biz bir dizi kazanımı mahalle meclislerinin etkisiyle, onların fabrika dışında örgütlediği dayanışma ile elde ettik."

Bir ayaklanma sanatkârı: Lev Trotskiy

Lev Trotskiy'in 1940 yılının 21 Ağustos'unda Stalin'in bir ajanı tarafından suikastle katledilmesinin 73. yıldönümünde Lenin'le birlikte Ekim devriminin önderini, Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanını, IV. Enternasyonal'in kurucusu ve önderini, devrimci Marksizmin ve Bolşevik Leninizmin yılmaz savunucusunu anıyor ve mücadelemizde yaşıyoruz.

Güneyinde Arap devrimi, kuzeyinde Yunanistan ve İspanya başta olmak üzere sınıf ve gençlik mücadeleleriyle devrimci bir havzaya dönüşen Akdeniz coğrafyasında ve bu devrimci havzaya halk isyanıyla katılan Türkiye'de, Trotskiy'i ancak son derece anlamlıdır. Çünkü o, Lenin'le birlikte ayaklanmayı bir sanat olarak gören Marx ve Engels'in öğrencisiydi. Öyle bir öğrenci ki öğrendiği sanatı, Ekim Devrimi'nde Askeri Devrimci Komitenin başında bilfiil ayaklanmayı sevk ve idare ederek hayata geçirmiş ve başarılı olmuştur.

Trotskiy ayaklanma meselesine bakarken, hem kitle hareketinin kendiliğindenliğini doğru kavramayı salık verir ve kitle hareketine dayanmayan konspirasyonla/darbecilikle

ayaklanma sanatı arasına tam bir ayırım koyar, hem de bir Bolşevik Leninist olarak hareketin kendiliğindenliğinin peşine takılmaya, kuyrukçuluğa karşı da uyarılarda bulunur. Trotskiy ayaklanmanın konspirasyonu, yani savaş sanatı ve tekniklerini de barındıran bilinçli ve planlı bir çabıyla ilmek ilmek örülmesi gerektiğine işaret etmiştir.

1917 Ekim Devrimi ile açılan proleter devrimler çağında üçüncü kez bir dünya devrimi süreci yaşıyoruz. Tüm dünya grevlerle, halk hareketleriyle, isyan ve devrimlerle sarsılıyor. Gazetemizin bu sayısında Lev Trotskiy'in İstanbul Büyükkada'da sürgünde iken kaleme aldığı Rus Devrim Tarihi kitabında "ayaklanma sanatı"nı ele aldığı bir pasajı aktarıyoruz. Şüphesiz ki aktarılan bu pasajda alınacak pek çok ders vardır. Ancak daha önemlisi "bir demirci nasıl kızgın demiri çıplak eliyle tutamazsa, proletarya da çıplak eliyle iktidarı ele geçiremez: ona bu görev için biçilmiş bir örgüt gerekir" diyerek proletarya partisinin önemine vurgu yapan Trotskiy'in satırları bugünün mücaделecileri, direnişçileri, grevçileri, isyancıları için devrimci ufuklar açacaktır.

Ayaklanma sanatı

Lev Trotskiy

İnsanlar devrimi de savaş yaptıkları gibi istemeye istemeye yaparlar. Fark şuradadır: savaşta, belirleyici rol zorlamadadır; devrimdeyse, koşullarınkı hariç, zorlama yoktur. Devrim başka yol kalmadığı zaman meydana gelir. Olaylar silsilesindeki bir doruk gibi devrimin üzerinde yükselen ayaklanma, tıpkı bütününde devrim gibi, keyfi olarak kıskırtılamaz. Kitleler nihai taarruza geçmeye karar vermezden önce birçok kez saldırırlar ve geri çekilirler.

Konspirasyon, çoğunluğun kendiliğinden hareketi karşısında bir azınlığın

danışıklı girişimi olarak genelde ayaklanmaya karşıttır. Gerçekten de ulusun başına geçmeye yönelik bir sınıfın eserinden başka birşey olmayacak olan muzaffer bir ayaklanma, tarihi anlamı ve yöntemleri itibarıyla, kitlelerin yaygın eyleme geçen konspirasyon ehlinin darbesinden tümüyle farklıdır.

...

Bununla birlikte, bu söylediğimiz halk ayaklanması ile konspirasyonun her koşulda birbirini dışladığı anlamına gelmez. Bir konspirasyon ögesi şu veya bu ölçüde, hemen her zaman ayaklanmaya dahildir. Devrimin gelişmesinin belirli bir aşaması tarafından koşullanmış olan

kitle ayaklanması hiçbir zaman katıksız biçimde kendiliğinden gerçekleşmez. Katılımcıların çoğunluğu için ansızın patlak verdiği halde bile, ayaklanmacıların içinde hayatın zorluklarından bir çıkış yolu buldukları fikirler tarafından olgunlaştırılmıştır. Kitlelerin bir ayaklanması dahi öngörülebilir ve hazırlanabilir. Önceden örgütlenebilir. Bu durumda, konspirasyon ayaklanmaya tabi kılınmıştır, ona hizmet eden konspirasyon ehlinin darbesinden tümüyle farklıdır. Devrimci bir hareketin siyasi düzeyi ne kadar yüksek, önderliği ne kadar ciddiye, halk ayaklanmasında konspirasyonun işgal ettiği yer de o kadar büyüktür.

...

Hem birbiriyle karşı karşıya gelen hem de birbirlerini tamamlayan ayaklanma ile konspirasyon arasındaki ilişkiyi doğru anlamak elzemdir. Zira Marksist literatürde "konspirasyon" sözcüğünün kullanımının dahi çelişik bir yanı vardır; yani inisiyatif alan bir azınlığın bağımsız girişi mi yoksa çoğunluğun ayaklanmasının azınlık tarafından hazırlanması mı söz konusudur?

Doğru, tarih bazı koşullarda halk ayaklanmasının konspirasyonsuz da galip gelebileceğinin kanıtlarını sunar. Genel bir başkaldırımın, çeşitli protestoların, gösterilerin, grevlerin, sokak çatışmalarının "kendiliğinden" bir itişyle zuhur eden durumlar karşısında yön değiştirmeye esnekliğini, düşünülmüş bir taarruz planını, teknik hazırlıkla temkinlilik ve darbeyi vurma konusunda cesaret gerektirir.

felçleştirilebilir ve eski iktidarı devirebilir. Belli bir dereceye kadar Şubat 1917'de Rusya'da olan buydu. 1918 sonbaharında Alman ve Avusturya-Macar devrimlerinin gelişiminde de az çok aynı tabloya karşlaşırsız. Bu iki durumda da, isyancıların başında ayaklanmanın çıkarları ve emellerine derinlemesine nüfuz etmiş bir partinin yokluğu, zaferi kaçınılmaz olarak iktidarı son dakikaya kadar ayaklanmaya karşı çıkmış olan partilerin eline verecekti

...

Eski iktidarı devrimek başka şeydir, iktidarı ele almak başka. Bir devrimde, burjuvazi iktidarı devrimci olduğundan değil, ama burjuvazi olduğundan ele geçirebilir: elinde mülkiyet, eğitim, basın, stratejik konumlardan oluşan bir ağ, bir kurumlar hiyerarşisi vardır. Ama proletarya için durum bambaşkadır: eşyanın tabiatına uygun olarak toplumsal imtiyazlardan yoksun olan isyankâr proletarya ancak büyüklüğüne, bütünlüğüne, kadrolarına, kurmayına güvenebilir.

...

Bir demirci nasıl kızgın demiri çıplak eliyle tutamazsa, proletarya da çıplak eliyle iktidarı ele geçiremez: ona bu görev için biçilmiş bir örgüt gerekir. Kitlelerin ayaklanmasıyla konspirasyonun kombinasyonu, konspirasyonun ayaklanmaya tabi oluşu, ayaklanmanın konspirasyon aracılığıyla örgütlenmesi Marx ve Engels'in "ayaklanma sanatı" tabir ettikleri devrimci politikanın karmaşık ve ağır sorumluluklar alanını oluşturur. Bu, kitlelerin doğru bir genel idaresine, değişen durumlar karşısında yön değiştirmeye esnekliğini, düşünülmüş bir taarruz planını, teknik hazırlıkla temkinlilik ve darbeyi vurma konusunda cesaret gerektirir.

DİP 2013 yaz kampı:

Halk İsyanından İşçi Devrimine!

*“Arkamızda bir düşman gözü gibi karanlığın yolu.
Önümüzde bakır taslar güneş dolu.
Dostların arasındayız!
Güneşin sofrasındayız!”
Nâzım Hikmet Ran*

2013 yılı, Türkiye’de halk hareketinin, bu coğrafyanın tarihinin en büyük isyanlarından birine imza attığı yıl. Ama 2013 aynı zamanda, dünya sosyalist devriminin partisi IV. Enternasyonal’in 75. kuruluş yılı. İşte biz, 2013’ün bu iki özelliğini bir çizgide birleştirmek, devrimci dinamikler taşıyan önümüzdeki sürece daha iyi hazırlanmak, düşünsel cephaneliklerimizi ortaklaştırmak, politik bilincimizi, birikimimizi, sanatsal, kültürel faaliyetlerle harmanlamak, yoldaşlarımızla, dostlarımızla Nâzım’ın güzel deyişiyle “güneşin sofrasında” buluşmak için yaz kampında bir araya geliyoruz.

Yoldaşlarımızın, dostlarımızın hatırlayacağı gibi son iki yaz kampımızda önce Lenin’in, geçtiğimiz yıl da Trotskiy’in eserlerini incelemiş ve tartışmıştık. Bu sene ise, ağırlıklı olarak halk isyanının dinamiklerini tarihsel materyalizmin ışığında daha iyi kavramak, deyim yerindeyse masaya yatırmak ve bu bilgilerle önümüzdeki döneme daha donanımlı ve bilinçli devam edebilmek esas amacımız. Bu amaca yönelik olarak ve kampın daha hareketli ve verimli geçebilmesi için de devrimci işçiler, gençler, kadınlar ve isyanın çapucuları olarak hazırlıklarımızı Marksist klasiklerde isyan, ayaklanma, devrim, kendiliğindenlik ve örgütlenme başlıklarının işlendiği çalışmaları okuyarak, inceleyerek yapacağız.

Tunus ve Mısır devrimleri ile başlayan süreçte artık devrimci bir havzaya dönüşen Akdeniz’in Ege kıyılarında gerçekleştireceğimiz 75. Yıl Yaz Kampı’mızda; Akdeniz’in güneyinden ve kuzeyinden genç ve daha az genç devrimcilerin yanı sıra bizlerle eş zamanlı olarak ayağa kalkan Brezilya’dan da isyancıları buluşturmayı hedefliyoruz.

Nasıl hazırlanacağız? Neleri tartışacağız?

Diyalektik materyalizmin “önce eylem vardı” düsturu ile, başından beri, bulunduğumuz her yerde isyana katılan, barikatlarda mücadele edenler olarak, Lenin’in “devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz” şiarını bir an olsun unutmadan buna denk düşen bir çabayla teorik çalışmaları ve eğitimi de son derece önemsiyoruz. Şunu çok iyi biliyoruz ki; halk isyanını dünya sosyalist devriminin bir parçası olan proleter bir devrime çevirmek, ancak devrimci Marksizmle donanmış ulusal ve uluslararası düzeyde örgütlenmiş Leninist partileri inşa ederek mümkün olacaktır. Bu bilinçle 28 Ağustos-1 Eylül tarihleri arasında yapacağımız kampa yönelik olarak; daha önceki senelerde olduğu gibi okuma ve eğitim çalışmamız, bu kez ustalarımız Karl Marx, V. I. Lenin ve Lev Trotskiy’in, Paris Komünü, Marksizmin ayaklanmalar yaklaşımı, Rus devrimi üzerine yazdıkları eser ve çalışmalar merkezinde yoğunlaşacak. Aynı şekilde, Arap devrimi başta olmak üzere, dünya devriminin üçüncü dalgasının dinamiklerini, güncel devrim ve isyanları da, Sungur Savran yoldaşımızın daha önce *Devrimci Marksizm* dergisinde yayınlanan yazılarını kaynak olarak tartışacağız.

Yapılan hazırlık okumaları ile birlikte, kamptaki tartışmalarda esas ana başlıklarımız şunlar olacak: “Devrimlerde kendiliğindenlik ve örgüt (parti, sovyet, konsey vb.)”, “IV. Enternasyonal geleneğinin içinde ana akımlar”, “DEYK’in, işçi sınıfının uluslararası partisinin inşasında yeri ve hedefleri”. Oturumlar halinde yapılacak tartışmaların yanında nihai içeriğini orada şekillendireceğimiz; işyerinde sendikal örgütlenme, işçi sınıfı içinde çalışma, propaganda ve aji-

tasyon, üniversitede propaganda ve örgütlenme gibi çeşitli konulara ilişkin ise atölye çalışmalarını yapmayı planlıyoruz.

Devrimci mücadelenin estetiği olmazsa olmaz!

Sanatla ve farklı kültürel faaliyetle zenginleştirilmeyen, şekillendirilmeyen politik faaliyetin, devrimci estetiğin unutulması anlamına geldiğini tarihten çıkardığımız derslerle çok iyi bilen biz devrimci Marksistler, bu kampta da çeşitli sanatsal ve kültürel etkinlikler planlıyoruz. Tiyatrodan, şiire, edebiyattan müziğe kadar bir dizi alanda çalışmalarımız olacak. Üstelik bu çalışmaların hamurunda geçmiş yıllardan farklı olarak bu kez; isyanların rüzgârı, başkaldırmanın tetiklediği yaratıcılığın şarkısı ve barikatların ateşi de olacak. Üstüne genç yoldaşlarımızın, hele de işçi olanların bu isyan günlerinde daha da artan muazzam enerjisini de koyun!

Bütün bunlarla birlikte materyalizme gönül vermiş kişiler olarak, maddeyi, yani fiziği (bedeni) de ihmal etmemek gerektiğinin bilinciyle her sene olduğu gibi sportif faaliyetler de kampımızın olmazsa olmazları arasında.

Daha büyük isyanlara ve devrimlere hazırlanmak için haydi kampa! Dostların arasına, güneşin sofrasına!

Egemen burjuva kültürünün “her şeyden uzaklaşma, kafayı boşaltma, ruhu dinlendirme” saçmalıklarıyla pompaladığı tatil ve dinlenme zamanı algısından farklı ve ona karşı olmak üzere, bizim dünya görüşümüze uyan bir değerlendirmeye, bu tür etkinliklerin yapıldığı bir kamp ile cevap vermek, ancak devrimcilere, Marksistlere, devrimci Marksistlere yakışır.

Öyleyse haydi halk isyanını proleter devrimine bağlayacak günlere hazırlanmak için güneşin sofrasına! Karanlığı bir düşman gözü gibi arkamızda bırakmak için, bakır taslarımızı güneşle doldurmak için!

